

Ngươi Sot Lai Cua Rung Cuoi Nguyen Thi Hao

Sư phạm Ngữ Văn (Trường Đại học Sư phạm Thành phố Hồ Chí Minh)

CẢM NHẬN

TRUYỆN “NGƯỜI SÓT LẠI CỦA RỪNG CƯỜI”

Nguyễn Thị Hảo

Con đã nắm bắt được mấy chót tác phẩm, cảm nhận của con tinh tế sâu sắc. Mình chỉ cần gọi được những từ khóa cho mỗi tín hiệu NT và nói kết lại là sẽ bật được vấn đề. Cô có vài chia sẻ với con nha!

Màu đỏ: tín hiệu NT, biểu tượng NT thường trực trong truyện		
Màu đỏ tàn nhẫn của chiến tranh	<i>Ánh đỏ của thảm lá rụng</i> □ <i>đêm màu đỏ</i>	Màu đỏ bức bối biểu trưng cho sự chết chóc, tàn phá, hủy diệt của chiến tranh (không chỉ tuổi trẻ, sự sống, mà còn cả tâm hồn con người).
	Thảm lá đỏ Thảo rải lên thi thể đồng đội	Màu đỏ héo úa biểu trưng cho sự đáng sợ, nghiệt ngã của lễ lãng quên (người thụ nhận hòa bình lãng quên những hi sinh của chiến tranh, trong khi người trong cuộc thì trọn đời ám ảnh)
	Mũi lê cay cú đâm nát một bên ngực của Thắm <i>(Phải chăng tên nhân vật Thắm cũng mang dụng ý nghệ thuật, liên kết với cái màu đỏ nhức nhối ấy)</i>	Màu đỏ nhói buốt biểu trưng cho sự hủy diệt của chiến tranh, không chỉ với mạng người, mà còn với hi vọng, niềm tin, tuổi trẻ, lý tưởng.
Màu đỏ day dứt của tình yêu	Đôi môi mòng mọng của cô gái chung lớp Thành	Biểu trưng cho sự lạnh lặn, chưa mang thương tích chiến tranh, mà nếu đặt vào thời đó, có thể xem là sự vẹn nguyên, vô tư đến tàn nhẫn.
	Quả cà chua chín đỏ lịm hình trái tim; nước cà chua chảy dọc theo cánh tay và tận ngực – thứ nước đỏ nhờn nhợt như máu loãng	<p><i>Quả cà chua</i>: biểu trưng cho tình yêu lý tưởng mà con người khát khao hướng đến; được con người tô vẽ, trang hoàng để tự đánh lừa mình, biến nó thành điểm tựa cho họ vịn vào mong vượt qua nỗi sợ hãi, cô đơn thời chiến tranh.</p> <p><i>Chín đỏ lịm</i>: lý tưởng đến mức ảo tưởng, bởi thế mà mong manh, dễ vỡ đến vô cùng.</p> <p><i>Chảy dọc theo cánh tay đến tận ngực</i> □ <i>thấy buồn buồn ở nách như ai cù, bật cười lên thành tiếng</i>: cách diễn đạt giàu sức gợi, làm ta hình dung, chính thứ nước chảy ra từ quả cà chua chín mọng bị vỡ, hay lý tưởng tình yêu vốn được vun bồi trước đây nay bị sụp đổ, đã “cù lét”, khiến nhân vật bật cười.</p> <p>Dù trước đây, trong thời chiến, chứng kiến và bị ảnh hưởng bởi căn bệnh cười của đồng đội, Thảo vẫn không mắc phải. Vậy mà giờ đây, khi bước qua cuộc chiến, đi giữa lằn ranh mỏng manh của chiến tranh – hòa bình, hi vọng – thất vọng, lý tưởng – sụp đổ, Thảo lại không thoát được tiếng cười cay nghiệt</p>

		<p>ấy.</p> <p>Thảo đủ sức vượt qua nỗi sợ, nỗi cô đơn của chiến tranh bởi có lý tưởng tình yêu vịn vào; nhưng lại gục ngã trước cánh cửa bước sang lãnh địa của hòa bình, hạnh phúc. Thảo vừa bị động trước giấc mộng tình yêu tan vỡ, vừa chủ động bóp vỡ tình yêu bởi tâm hồn chi quá cao thượng, vị tha, và tự trọng</p> <p><i>thứ nước đỏ nhờn nhợt như máu loãng</i>: (sao không phải màu đỏ nhói buốt của máu đặc?): lý tưởng phai màu, vỡ mộng.</p>
	Màu đỏ quạch của ngọn đèn dầu Thảo đêm đêm ngồi viết thư tự gửi mình trong hình dung của Thành	<p>Màu đỏ của hi vọng tình yêu mà Thảo nuôi dưỡng mỗi ngày đang rỉ máu do chính sự hi sinh cao thượng vì tình yêu và sự trọng trong tình yêu của Thảo tự tay cứa chết.</p>
	Quả mận chín đỏ đầy nước chua và chát trong kí ức của Thành	<p>Gắn liền với kỉ niệm về Thảo (ăn nhiệt thành, cố không nhăn mặt, để anh yên lòng) □ Thảo vốn luôn hi sinh và nhận phần thiệt về mình, trước đây cũng như bây giờ, chỉ là Thành không sớm nhận ra.</p> <p>Thảo đã mang <i>quả mận tình yêu</i> dù <i>chín đỏ</i> nhưng vẫn chua và chát ấy vào chiến tranh và tô vẽ nó thành <i>quả cà chua chín đỏ lịm</i>.</p> <p>Biểu trưng cho tình yêu của Thành dành cho Thảo, vẫn chín, vẫn đỏ, chỉ là mang vị chát chua. Người cho không cảm nhận được hương vị ấy, chỉ có người nhận là nếm trọn, yêu một cách <i>nhật thành</i>, và nuôi nấng cho nó <i>chín mộng</i> để rồi vỡ tan trong đau đớn.</p>
Màu đỏ ngliệt ngả hòa quện của tội ác chiến tranh với lý tưởng tình yêu	Loài yến huyết nhả từng giọt máu để dệt chiếc tổ màu hồng quý giá, rồi lao mình vào cách đá nhọn hoắt cho ngực vỡ ra.	<p><i>Loài yến huyết nhả từng giọt máu để dệt chiếc tổ màu hồng quý giá</i>: Lý tưởng tình yêu được tâm hồn nuôi nấng trong hủy diệt chiến tranh; lý tưởng tình yêu đã nuôi nấng tâm hồn vượt qua hủy diệt chiến tranh. Qua được chiến tranh, qua được sự sống chết, con người còn phải đối diện với muôn điều đời phức tạp và đa sắc hơn sắc đỏ thắm lá thời chiến.</p> <p><i>rồi lao mình vào vách đá nhọn hoắt cho ngực vỡ ra</i>: tự tay giết chết tình yêu mà họ đã nuôi nấng, không phải vì họ không còn trân quý, mà bởi họ thương quý đến cùng, họ nhận về vai phản diện, để tình yêu mà họ tôn sùng luôn ở vai chính diện, luôn được <i>khúc xạ</i> không chỉ qua bụi, khói, sương mù của kí ức, qua sự <i>si mê</i> và <i>lòng trinh bạch</i> của họ và đồng đội.</p> <p>Thảo bị mắc kẹt đến nghẹn thở giữa tình yêu mộng mơ trước khi bước vào cuộc chiến, tình yêu lý tưởng đến ảo tưởng Thảo hằng theo dệt trong cuộc chiến, và tình yêu nửa vời lạnh nhạt khi bước khỏi cuộc chiến. Thảo chọn từ bỏ để tình yêu mãi hoài cao đẹp.</p>
<p>Liên hệ thêm với những màu sắc khác trong truyện:</p> <ul style="list-style-type: none"> + màu xanh đen thối lợ của dòng nước đã vật trụi tóc họ + màu trắng trắng của thứ thuốc gì đó cô y tá cho họ uống để chữa bệnh cười; + màu trắng của viên thuốc an thần người ta cho Thảo uống trong trạm xá vì nghĩ Thảo bị điên; 		

- + màu trắng của chiếc ga giường in vết lõng của thân hình bé nhỏ của Thảo;
- + mà vàng của lá bàng sủng vung đầy trời tươi tắn như đàn bướm bị bão.

(Liên hệ màu đỏ trong “*Cuộc chưa tay màu đỏ*” (Nguyễn Mĩ))

Ngoài màu đỏ, tác phẩm còn có những tín hiệu nghệ thuật, biểu tượng nghệ thuật đặc sắc:

- Tiếng cười: man dại, khanh khách, sáng sặc.
- Giấc mơ: hai loại giấc mơ của Thảo, giấc mơ của những cô bạn cùng phòng KTX với Thảo.
- Giọt nước mắt:
 - + Những giọt nước mắt Thảo *rải lệ* tiễn các Chị;
 - + Giọt nước mắt trong giấc mơ của Thảo: hai giọt nước mắt trong veo, rắng căng, như thủy tinh, đập mãi không vỡ;
 - + Giọt nước mắt *đong đầy túi hờn* với câu nói vô tình của Thành khi đón Thảo trở về sau chiến tranh.